

Bundan 15 sene evvel Trabzon'da genç bir delikanlıydım. Akçaabat'ta mektebimi bitirmiş iş aramaktaydım. Aynı zamanda babamın yanında büyükbaş hayvan güdüyordum. **Cıgay** bir ailede yaşıyordum. Benim mektepteyken notlarım hep çok iyiydi. Sürekli çalışır didinirdim. Sosyal bir çocuktum da. O zamanlar iş bulmuş arkadaşlarımla irtibatımı kesmemiş mektuplaşarak iş ve büyük şehirler hakkında bilgi alarak deneyim kazanmaya çalışıyordum. Babam çok aksi bir adamdı. Geri kafalıydı. Mantıklı düşünmez başkasını da dinlemezdi. Ne zaman yeni bir iş veya fikirle gelsem elinin tersiyle iter "Böyle boş işlerle uğraşacağına çalış da adam ol! Niye okuttum ki ben bu eşeği!" diye bağırdı. Gel zaman git zaman ben babamdan gizlice köşede bir miktar para biriktirdim. Planım yoldan geçen kamyonlardan birine atlayıp Ankara'ya gitmekti. Tek başıma, kimseye gözükmeden gitmek. Ailemi bırakıp gitmekten üzülmüyordum. İki kardeşim ben doğmadan önce ölmüş. Babam beni canımdan bezdiriyor. Bir tek gariban anneme üzülmüyordum.

Ankara merkezde bir arkadaşım vardı. Mektebi benden 3 yıl önce bitirmişti. Abi olarak görürdüm onu. Mektebi bitirince ailesiyle Ankara'ya amcalarının yanına taşınmışlardı. Bu Ankara konusunda onunla hep konuştum. Sayesinde bana bir iş yeri buldu. Ankara'ya gelmeden önce bir işimi halletmişim. Bir yaz fecir zamanından önce hazırlanıp paramı da yanıma alıp çıktım. Kamyonların geçtiği yollardan birine gidip bekledim. Birini durdurup Ankara'ya gitmek istediğimi söyledim. O aralar geçen tüm kamyonlar Ankara'ya giderdi. Şişman kamyonet şoförü beni beş saniye süzdü. Genç olduğumu gördü. Bende para olmayacağını düşünerek "Git işine!" dedi. Başka bir kamyon beklemek için yönelirken bana tekrar baktı, "Gel!" dedi. Kamyonun arkasından girmiştım. İçeride on on beş civarında insan vardı. Girmeden önce para istemişti. Biraz girişimci olduğum ve 4 yıldır para biriktirdiğim için bu parayı verebilmişim. Bir ekmeğe, bir ben yola koyulduk.

Dağların yamaçlarından, sarsıntılı yollardan, yüksek **artlardan** geçtik. Benim içimden ise acaba arkadaşımı bulup bulamayacağım geçiyordu. Onunla yeteri kadar mektuplaşmışım ama sonuçta Ankara büyük bir şehir. Alışkanlık olduğundan hep en kötüsünü düşünüyordum. Sıkıntılı düşüncelerle beraber yolda gidiyorduk. En nihayetinde vardık. Saatler sonra vardığımızda arkada yirmi beş kişi civarındaydık. Benden sonra da birkaç kişi gelmişti. Varmıştım. Birkaç sıkıntılı durum haricinde Ankara'da işlerim son derece iyi gitti. On beş yıl içinde işlerimi oldukça ilerletmiş, sosyeteye katılmış, girdiğim şirkette yöneticilerden biri olmuşum. Fırsatları iyi değerlendirmişim.

Yine bir gün iş çıkışı eve dönerken postaları aldım. Rutin işleri hallettikten sonra bu postalara baktım. Okurken mektuplardan biri çok dikkatimi çekti. Mektupta annemin hastalandığı yazıyordu. Babam beş yıl önce ölmüştü. O zamandan beri anneme para yolluyordum. Çok değil, geçineceği kadar yolluyordum. Annemin hastalandığını ve hastalığını öğrenince üzüldüm. **Otacılar** ona zatürre olduğunu söylemişler. Annemin benim haricimde pek bir yakını kalmamıştı. İşlerim çok yoğundu. Yeni bir şirketle anlaşım sektörde daha da büyümeyi planlıyorduk. Bu durumda bana çok iş düşüyordu. Ama **könüm** el vermiyordu. Beş gün de olsa izin alıp annemin yanına Akçaabat'a gidecektim. On beş yıldır Ankara'dan çok

uzaklaşmamıştım. Hep Ankara'daydım. Şimdi Trabzon'a geri dönmek, hem de on beş yıl aradan sonra... Heyecanlıydım, tedirgindim ama ne de olsa gidecektim. Hazırlığımı yapıp, yeni almış olduğum güzel arabamla yola koyuldum. Eğer daha uzun süre kalmam gerekirse biraz daha izin almayı planlıyordum. Tek başıma yaşadığım için bu kararı almam çok kısa sürmüştü. Kamyonla aldığım o eski yolları tekrar şimdi kendi arabamla geçiyordum. O kamyonunda sürekli yere, yola baktığımı hatırlıyorum. O kötü yollarda en ufak bir değişiklik yoktu. Yine o artlardan, sarp yollardan geçtim. Çok uzun bir yolculuğun ardından eskiden yaşadığım şehre, evime geri dönmüştüm. Eşyalarımı aldım eve girdim. Annem yatağında yatıyordu. Hasta olduğu çok belliydi. Yüzü sararmıştı. Beni görünce bir anda yerinden doğruldu. "**Oğul** sen mi geldin?" dedi. Oturdum, biraz sohbet ettik. Doğrusu annemin beni göreceğine bu kadar sevineceğini düşünmemiştim. Sonuçta günün birinde kaçmıştım evden ama anne yüreği sonuçta on beş yıl aradan sonra tek oğlunu görüyorsun. Ben de mutluydum.

Günler yavaş ama keyifli geçiyordu. Ancak annemin hastalığı iyileşmiyor sanki yerinde sayıyordu. Ben ona bakıyordum. Doktor arada bir geliyor muayene edip, yeni ilaç veriyordu. Sanki bir şey söyleyecek gibiydi ama söylemiyordu ya da bana öyle geliyordu. Sonuçta sağlık bu en önemli şey, insan bu konuda fazla tutumlu oluyor. Bazen pazardan gerekli sebzeleri almak için, bazen de denizin kıyısında yürüyüş yapmak için çıkıyordum. Bu deniz kıyısı gezintilerimden birisinde eski arkadaşlarımdan biriyle karşılaştım. Halini hatırlıyordum. Oturduk bir kahvehaneye, hasret giderdik. Eski arkadaşlarımı sordum. "Onlar nasıl?" dedim. Arkadaşlarımın çoğu burada kalmış. Şehir dışına çıkamamışlar. Genel olarak iyilermiş. Bazılarının çocukları olmuş. Sordu bana "Ankara başkent nasıl, büyük mü?". "Büyük, kalabalık" dedim. Biraz daha konuştuk. Sonra selam söyleyip ayrıldık. On gün daha izin aldım. Anneme yardım etmeye devam ettim. Durumu iyi gitmiyordu. Beşinci günde ateşi çok arttı. Hastaneye kaldırdık. Onun yanında kalmaya çalıştım. İki gün sonra öldü.

Cenazede eski arkadaşlarım da gelmişti. Onlarla böyle bir şekilde tekrardan görüşmek istemezdim. Hem üzgündüm hem de arkadaşlarımı gördüğüm için içimde bir burukluk vardı. Bundan sonra bu şehirde daha fazla kalmak istemiyordum. Arkadaşlar ile helalleştik, ihtiyacım olmadığı için evi ihtiyacı olan arkadaşlarımdan birine bıraktım. Denizin kenarında güneş doğarken son bir kere daha sahil kıyısında gezintiye çıktım. Sonra eşyalarımı alıp erkenden yola çıktım. O sarp dağ yoluna doğru giderken bir kez daha dönüp şehre baktım. "Acaba hiç gitmeseydim halimiz nasıl olurdu?"

KÜÇÜK KASABA

Bir ödler, ajunun bir köşesinde, küçük bir kasaba vardı. Bu kasaba, yoksullukla boğuşan insanların ve sokaklarda kimsesiz dolaşan çetüklerin yaşadığı bir yerdi. Ancak, bu küçük kasaba, içinde umut ve sevgi barındıran hikayelerle dolu bir ajuna sahipti.

Kasabanın en cıgay ailelerinden biri, hasta bir baba ve küçük bir kız çocuğundan oluşuyordu. Baba, uzun süreli bir hastalığa yakalanmış ve aile, geçimini sağlamakta zorlanıyordu. Bir gün, küçük kız çocuğu, babasının iyileşmesi için bir ota ihtiyaç duyduklarını fark etti. Ancak bu ot, ailenin gücünü aşıyordu.

Kız, kasabanın kenarındaki eski bir kitapçıda çalışmaya başladı. Ancak kazandığı paralar, babasının tedavisi için yeterli değildi. Bir gün, kitapçının köşesinde, üzerine tozlar birikmiş eski bir kitap buldu. Kitabın adı "Ajunun Sırları"ydı. Merakla kitabı açtı ve sayfalar arasında dolaşırken, içinde umut dolu bir hikaye buldu.

Hikaye, dünyanın dört bir yanında farklı insanların, zorluklarla dolu hayatlarına nasıl umut ve sevgi getirdiğini anlatıyordu. Kız, bu hikayeden ilham alarak, çevresindeki insanlarla dayanışma içinde bir çözüm bulmaya karar verdi.

Kızın yardım çağrısı, kasabanın duvarlarına asılan ilanlarla yayıldı. İnsanlar, ellerinde ki imkanlar doğrultusunda yardım etmeye başladılar. Kasaba halkı, birlikte çalışarak, cıgaylığa ve hastalığa karşı mücadele ettiler. Otlar, gıda ve umut dolu sözler, kasabanın dört bir yanına yayıldı.

Bu süreçte, kasabanın sokaklarında dolaşan kimsesiz kedilere de el uzatıldı. Kedilere yuvalar yapıldı, onlara sevgi ve bakım gösterildi. Çetükler, kasaba halkının dayanışma ve sevgi dolu ruhunu hissederek, birer birer şehrin simgeleri haline geldiler.

Kasaba, birçok zorluğa rağmen bir arada durmanın, sevgiyle paylaşmanın ve dayanışmanın gücünü keşfetmişti. Küçük kızın babası da, kasaba halkının sevgi ve yardımlarıyla sağlığına kavuştu. Kasaba, birbirine kenetlenmiş, sevgi dolu hikayelerle dolup taşan bir umut ve dayanışma kaynağına dönüşmüştü.

Bir zamanlar, dağların eteğinde küçük bir kasaba vardı. Kasaba, etrafını saran ormanlarla çevriliydi. Ormanda, yıllardır bilinmeyen bir hastalık yayılmaya başlamıştı. Bu hastalığa çare bulmak için kasabalılar, ormanın derinliklerinde yetişen şifalı ve OT yapmaya yarayan bir bitki arayışına gittiler.

Kasabanın ileri yaşlı bilgisi, ormanın derinliklerinde, dağların ardındaki ART lardan geçilmesi gerektiğini söyledi. "Ancak o ART ları aşarsanız, özel ot ilacını bulabilirsiniz. Dedi

Kasabanın lideri, ERK bir kişiliğe sahipti kasaba halkını teşvik etti ve geçitlerden geçerken koruma sağladı. Otoritesi sayesinde, kasabalılar güvenle ormanın derinliklerine doğru ilerlediler.

Ancak, ormanda ilerlerken karşısına ansızın çıkan bir OT her şeyi tehdit etmeye başladı. OT, kuru ot ve ağaçları hızla sarmıştı. Kasabalılar, yangını kontrol altına almak için büyük bir çaba sarf ettiler. Lider ve adamları kasaba halkına yardım etti ve ateşi kontrol altına aldılar.

Yangın söndürüldüğünde, kasabalılar birbirlerine destek olarak ödünç aldıkları ÖD içinde neler başarabileceklerini fark ettiler. Birlikte çalışmanın gücüyle, ormanın derinliklerinde aradıkları özel ot ilacını bulmayı başardılar.

Kasabalılar, elde ettikleri bu özel OT ile hastalığa karşı savaş açtılar. İlacın mucizevi etkisi, kasabanın sağlığını geri kazanmasına yardımcı oldu. Ancak, bu süreçte yaşanan zorluklar, kasabalıları daha güçlü ve birbirine daha bağlı hale getirdi.

Kasabalılar, yaşadıkları deneyimden sonra bilgilerinden birinin öğüdünü hatırladılar: "UKUŞ akıl." Çok akıllı olana "UKUŞULUG" denirdi. Bu, kasabadaki UKUŞULUG insanlar ve dayanışma sayesinde zorlukları aşmayı daha kolay hale getirdi.

Sonunda, kasaba yeniden yeşermeye başladı. Bu başarı, kasabalıların bir araya gelip birlikte çalışmalarının, zamanla her şeyin üstesinden gelebilecek bir güç olduğunu kanıtladı. Kasabalılar, bilgelikleri ve birbirleriyle olan dayanışmaları sayesinde, hayatlarını olumlu bir şekilde etkileyen bu deneyimden büyük bir öğrenme çıkardılar.

UKUŞ

It yılının **oglak** ayında yaylaya gitmek için hazırlanan obada bir telaş vardı.Bu oba çevrenin en güçlü obasıydı,düşmanı da çoktu.Obanın beyi **ukuşlug** bir kişiydi ancak çok yaşlıydı.Yaşına rağmen **erk** idi.Geçen yıl yaylakta hastalanmış,hastalığı hala geçmemişti.**Otaçlar** durumdan çok tedirgin idi.Yaylaya gitmek için harekete geçileceği esnada obanın beyi fenalaştı.**Otaçlar** çevresine toplandı.Müdahale edemedi obanın beyi vefat etti.Obada en yaşlı,sözü dinlenen,**ukuşlug** kişisi beyin ölüp ölmediğini bir kez daha kontrol ettikten sonra obaya dönerek "**Öd keçer kişi tuymas yanuk oğlu menğü kalmas.**" dedi.Bunun üzerine obanın ileri gelenleri beyin tek oğlunu bey yaptılar.Yeni bey çok tecrübesizdi ve ani bir kararla daha kısa olduğu için obanın göç yolunu değiştirdi.Ancak bu çok yanlış bir karardı.O yol daha kısa olsa da düşman saldırılarına çok açıktı. Birçok kişi buna itiraz etse de bey obanın çok güçlü olduğunu dile getirerek ısrar edince bu yolu tercih ettiler.İçerideki casusları vasıtasıyla eski beyin öldüğünü ve obanın tecrübesiz yeni beyi ile beraber saldırmaya çok elverişli olan kısa dağ yolunu tercih ettiği haberini düşmanları aldılar.Obayı pusuya düşürmek için yolun etrafına pustular.İlık bir bahar havasında rahat rahat göç eden oba olası bir saldırıya açık durumdaydı.Ani ve yoğun bir ok atışıyla baskına uğradılar. Ok atışının kesilmesiyle hızlı bir süvari hücumu başladı. Bey ve beraberinde bulunan pek çok oba ileri geleni öldürüldü. Alpbasının durumu iyi idare etmesiyle oba dağılmaktan kurtuldu. Düşmanı püskürtmeyi başaran ancak çok ağır kayıplar veren oba bu kadar zayıf bir halde yaylaya gidemeyeceğinden ötürü bilge kişinin tavsiyesiyle oba savunmaya elverişli yüksekçe bir dağa çekildi. Amaçları dağda güvenli bir şekilde toparlanmaktı.Tam buraya yerleşip alışmışlarken çoban bir gün garip bir mağara gördü.Bu mağarayı burada daha önce hiç görmemişti.Meraklanıp mağaraya girdi.Mağaranın tabanındaki gevşek bir taş aniden düştü.İçeriden çok yüksek bir ses geldi.Çok büyük bir şey çobana doğru geliyordu.Paniklenen çoban kaçmaya başladı.Dışarıdaki hayvanlarda panikten sağa sola kaçmışlardı.Canavar hayvanların çoğunu yedi.Çoban kurtulmayı başardı.Durumu en yaşlı,ukuşlug kişisine anlattı.Ukuşlug kişi her **takagu** yılında ortaya çıkan kör fakat kulakları çok hassas olan, bütün vücudu çok sert bir kabukla kaplı olan,dadandığı obaların tamamını yemeden bırakmayan bir canavar olduğunu anladı.Durumu obanın ileri gelenlerine anlattı.Obanın ileri gelenlerinden biri bu canavarı öldürmenin bir yolu olup olmadığını sordu.Ukuşlug ise hala bir çözüm bulunamadığını çıktığı dağı terk etmeyenlerin sonunun geldiğini söyledi.Dağdan inerlerse düşmanları tarafından imha edileceklerdi.Ancak kalırlarsa canavar onları imha edecekti.Oba çaresizdi.Canavarı öldürmenin bir yolunu bulmak gerekti.Bilge kişi rüyasında obadan bir yiğidin canavarı öldüreceğini,bey olacağını ve düşmanlarını yeneceğini gördü.Ertesi sabah obanın alplerinden bir yiğit basınca ses çıkarıpta canavar anlamasın diye özel bir ayakkabı giyip çobanın tarif ettiği mağaraya gitti.Okunu çekip mağaranın ağzına attı.Canavar büyük bir gürültüyle koşarak dışarı çıktı.Canavar sesin geldiği yeri yokluyor, oku yemeyi deniyordu.Bu sırada yiğit canavarın zayıf bir noktası kolluyordu.Canavar arkasını dönüp mağaranın içine giderken ensesinin bir kabukla kaplı olmadığını gördü.İkinci bir mağaranın yakınındaki bir ağaca attı.Canavar hızla ağaca doğru koştu. Bunu da yiyemediğini fark eden canavar mağaraya dönmek için harekete geçti.Bu sırada yiğit okunu çekip ensesine attı.Canavar çok yüksek bir sesle kükredi.Bu ses obadan bile duyuldu.Sonrasında canavar ve mağara aniden kayboldu.Yiğit kişi hemen bunu obaya haber verdi.Ukuşlug kişi söylediklerinden hareketle bu yiğit obanın beyi oldu.Toparlanmış ve güçlenmiş olan oba dağdan indi ve kendilerinin yaylarında bulunan düşmanlarını ani bir baskınla imha ettiler ve oba yıllardır içine düştüğü kötü durumdan kurtuldu.

Uzak bir köyde, **çagay** bir ailenin oğlu olan İsmail, mahallenin en göz alıcı kızı Ecrin'e aşık oldu. Ecrin, çocukluğundan beri **küküy** Nisa'nın yanında büyümüştü. Nisa, Ecrin'in hayatında sıkıntılar yaratan bir figürdü; geleneklere sıkı sıkıya bağlıydı ve Ecrin'in İsmail gibi biriyle olmasını asla istemiyordu.

İsmail, Ecrin'e duyduğu **üdig** ile yanıp tutuşurken, Ecrin de ona karşı aynı hisleri besliyordu. Ancak, Nisa'nın baskısı yüzünden aralarındaki ilişki gizli kalmak zorundaydı. Her gece, mahallenin kenarında buluşup, yıldızları ve **yilkökeni** seyre dalıyorlardı. O anlar, onların birbirlerine olan aşklarını daha da güçlendiriyordu.

Nisa, kızının duygularını değiştirmek için bir plan yapıyordu. Köyün eski şifacısından bir **ot** aldı. Bu **ot**, içeni farklı birine aşık etmekle kalmayıp, onların duygularını tamamen yok ediyordu. Nisa, Ecrin'e bu **otu** içirdiğinde, onun İsmail'e olan sevgisi bir anda silindi.

İsmail, sevgilisinin tuhaf davranışlarının arkasında bir şeylerin olduğunu fark etti. Endişeyle ona yaklaştı ve gerçeği öğrendi. Ne yapacaklarını bilemediler. İsmail, çaresizlik içinde, Ecrin'in Nisa'nın istediği adamla evlenmek üzere olduğunu öğrendi. Onların aşklarını yok etmek isteyen Nisa'nın planını engellemek için bir çözüm bulmalıydı.

O gün, **yilkökenin** altında buluşmaya karar verdiler. Eğer gerçek aşkları güçlüyse, belki de bu mucizevi yerde bir çözüm bulabilirlerdi. Günbatımı yaklaşırken, İsmail ve Ecrin, **yilkökenin** altında buluştular. Ecrin'in gözleri hüznle doluydu, ama umutsuz değillerdi. İsmail, Ecrin'e olan sevgisini göstermek için cesaretlendi ve onunla sarıldı.

O an, bir mucize gerçekleşti. Sarılmalarıyla birlikte, **otun** etkisi anında yok oldu. Ecrin'in gözleri tekrar İsmail'e olan sevgiyle parladı. İkisi de birbirlerine sarılarak, bu mucizevi anın tadını çıkardılar.

Ertesi gün, Ecrin'in düğün günüydü. Ancak bu sefer o, İsmail'le beraberdi. Yilkökenin altında verdikleri söz, onların sonsuza kadar mutlu bir şekilde bir arada olacaklarına dairdi.

Ve o günden sonra, İsmail ve Ecrin, köylerindeki herkese gerçek aşkın gücünü ve **yilkökenin** altında gerçekleşen mucizeleri anlattılar. Nisa ise, yaşanan bu olayın ardından onların gerçek aşkını anlamıştı ve onların mutluluğuna sevinerek göz yumdu.

DURU YILDIZ

10-C 596

KİMSESİZLER KÖYÜ

Bir zamanlar köyün birinde kimsesiz insanlar yaşarmış . Bu köydeki insanlar kimsesizmiş ama birbirlerine yetiyorlarmış . Genelde ailesi terketmiş , evden kovulmuş ya da olduğu yerde değer görmeyenler yerleşirmiş bu köye . Zamanla köyün muhtarı, köyün ismini Kimsesizler Köyü yapmaya karar vermiş . Bu köyün bazı sıkıntıları da varmış . Köy genel olarak pis ve çıgaymış ayrıca köy kıtlıkdaymış . Günler sonra bu köye Ali , Murat ve Pamuk adında bir çetük taşınmış .Ali Muratın abisiymiş Pamuk da Ali ve Muratın kedisi . Ali ve Murat ögsüzmüş üvey babaları anneleri öldükten sonra Ali ve Muratı evden kovmuş. Günler sonra bu köye Tahsin adında bi adam gelmiş . Bu adam , aslında köle taciriymiş ve bu köye keşif için gelmiş . Köyü biraz gezdikten sonra Tahsin , “burdaki insanlar kimsesiz, haftaya gelip bu insanları bağlayıp zenginlere köle olarak satabilirim ” demiş ve yaşadığı yere yani ,zenginler köyüne geri dönmüş . Aynı günün akşamı Ali ve Muratın yiyecek yemeği yokmuş . Durumu farkedenden yan komşu Ayşe Kükü , kendi yemeğinin yarısını Ali ve Murata yollamış .Yemekten sonra Ali ve Murat tanışmak için Ayşe Küküye gitmişler çay içerken Ayşe Kükü ” Benimde bir urım vardı , değerini bilemedim onu hep azarladım geçen sene trafik kazasında urımı kaybettim sonra da buraya taşındım . ” dedi . Aradan günler geçti Tahsin ve ekibi Kimsesizler Köyü’ ne geldi . Saat gece yarısını 5 dakika geçiyordu , Tahsin ve ekibi herkesi sokağa indirdi ve ellerini bağlamaya başladı . Eller bağlanırken bir kaç köylü kaçabildi bunların arasında Murat da vardı. Kaçan kişiler köyün eski ahırında saklanıp plan yapmaya başladı . Hasan Dayı yani grubun en yaşlısı ” Bence silahları alıp saldıralım ” dedi , diğerleri ” olmaz çok mantıksız olur , açık hedef oluruz ” dedi . Grubun orta yaşlısı ”Bence kaçıp gidelim dedi köle olmaktan iyidir” dedi ,diğerleri ” olmaz arkada adam bırakmayız bize yakışmaz ” dedi . Bunun üzerine ukuşlug Murat dedi ki ” Ben askerlerin dikkatini dağıtayım sizde diğerlerinin elini çözün sonra topyekün savaşalım . ” dedi Murat, herkes mantıklı , akıllıca dedi . Murat dışarıya çıktı ve bağırarak ” Askerler gelinde yakalayın beni ” diyerek bağırdı . Askerler koştu, şimdi sıra diğerlerinin elini çözmekteydi . Herkesin eli çözüldükten sonra topyekün savaş başladı , silahını kuşanan çatışıyor, çatışma baya sıcak geçiyor , bir sürü kişi hayatını kaybediyordu . Silahının ağzına mermiyi süren Ali çatışmaya , ateş etmeye başladı köle tüccarlarına karşı . Kimsezler hep bir ağızdan ” bizi alıp götürmek için cesedimizi çiğnemeniz gerek ! ” diyerek bağıriyordu . Kimsesizlerin ilerigelenleri arka siperde kalıp kadınları ve çocukları koruyorlardı . Atağa geçen köle tüccarları makineli silahlarla ateş açıyorlardı , kimsesizleri birer birer katlediyorlardı ateşlenen marmilerden biri Murat’ ı iki kaşının arasından vurdu bunu gören Ali çılgına döndü , kölelere karşı ateş açtı , kimsesizlerin başlıları arkalarından dolandı ve köle tüccarlarını çapraz ateşe aldılar ve hepsini katlettiler . Ali kardeşinin cansız bedeni yanında ağlıyordu , kimsesizler Aliyi sakinleştirmeye çalışıyordu . Ali artık tam anlamıyla bir kimsesizdi , Ali şöyle dedi ”Ben artık bir kimsesizim ve kimsesizleri korumak için her şeyi yapacağım

”.

Öksüz Buğrahan

Eski zamanlarda bir Oğuz boyu yaşardı. Bu boy savaşçı ruhuyla bilinirdi. At sürme becerileri, ok atma yetenekleri, kılıç kullanma teknikleri ustacaydı. Bu boyun lideri Buğrahan adında oldukça yiğit bir delikanlıydı. Oldukça genç yaşına rağmen babasının erken ölümü sebebiyle boyuna sahip çıkmıştı. Babası, o genç yaşta öldüğü için artık ona boyda **Öksüz** Buğrahan denmekteydi. **Öksüz** Buğrahan çok cesaretli bir yiğitti savaşa girmekten asla çekinmez kendi canını boyu için hiç düşünmeden riske atardı. Aynı babası gibiydi.

Buğrahan'ın babası çok cesur bir beydi, o kendi canını halkı için feda etmişti. Ama bu feda savaş meydanında olmamıştı. Babası oyuna getirilmişti, hem de kendi öz kardeşi olan Bilge Kul Kağan tarafından. Bilge Kul Kağan da oğuz beyiydi. Buğrahan'ın babası Metehan'ın kardeşiydi küçüklüğünden beri abisini kıskanmıştı, abisinin yetenekli oluşu ve onun hep geri planda kalması ile büyümüşü. Babaları ölümünden önce boyu oğulları arasında dağıtacağı zaman oğullarını yanına çağırıp şöyle dedi. "Ey **urı oğlan** benim **ödleğim** doluyor. Bu boyu bölüp ikinize emanet ediyorum. Benim bu **ajunda ödleğim** tamamlanmıştır artık boyunuzu korumak size düşmüştür." Bu sözden iki gün sonra da babaları ölmüştü. Bilge Kul Kağan çok hırs sahibi olduğu için babasının yasından hemen sonra abisiyle savaşmış ama kaybetmiştir. Bu yenilginin ardından abisini savaşarak öldüremeyeceğini anlamıştı. Gözü o kadar dönmüştü ki abisini öldürmekten başka hiçbir şeyi düşünemez olmuştu. Bir plan kurmaya başladı, bir kurultay toplayacaktı, bu kurultaya abisi de dahil olmak üzere oğuz beyleri katılacaktı. Kurultayın akşamı herkes uyurken abisinin çadırında kimse görmeden kendi elleriyle abisini öldürecekti. Plan Bilge Kul Kağan'ın tam istediği gibi olmuştu. Abisini kendi elleri ile öldürmüştü fakat bir detay vardı ki bunu biri görmüştü. Metehan kurultaya oğlu Buğrahan ile katılmıştı, bu kurultay olurken Buğrahan daha 7 yaşındaydı. Babası devlet işlerine alışık olsun diye onu yanında getirmişti. Kurultayın akşamı babası ile birlikte çadırda uyuyup sabah boya geri döneceklerdi. Kurultay bitip akşam olduğunda Buğrahan'ı uyku tutmuyordu çadırın en köşesine geçmiş karanlıkta oturuyor uyuyan babasını seyrediyordu. Buğrahan önce çadıra amcasının girdiğini gördü tam kalkıp yanına gideceken amcasının kılıcını babasına doğru kaldırmakta olduğunu gördü ve aynı hızda kılıç aşağı inmişti. Buğrahan dehşete kapılmış bir şekilde amcasının oradan çıkmasını beklemişti. Amcası çıkınca ağlayarak babasına koşmuştu ona sarıldığında tüm vücudu kana bulanmıştı babası hiç hareket etmiyordu. Babasının kana bulanmış gömleğini aldı, atına atladı ve karanlıkta boyuna doğru yola koyuldu. Gördükleri karşısında dehşete düşmüştü. Şok içinde atını dizginlemeye devam ediyordu, sabahın ilk ışıklarına doğru boya varmıştı. Tüm boy Buğrahan'ın kan içinde ve elinde kanlı gömlekle annesinin yanına girişine şaşırıyordu. Kimse, o yiğit ve cesur Metehan'ın öldüğünü aklına getirmemişti. Annesinin yanına varınca olanları anlatmıştı annesinin yüreğine ateş düşmüştü kadıncağız feryat içinde isyan etti. Tüm boy Metehan'ın öldüğünü öğrenmişti herkes yas içinde feryat fığan ediyordu. Kısa bir süre içinde diğer oğuz beylerine de haber yayıldı. Toplu bir yuğ töreni düzenlendi. Boy başboş kalmıştı; Buğrahan da çok küçük olduğundan annesi boya yönetemeye başladı. Aradan yıllar geçti, boy gittikçe **çıgay** hale geldi. Bu süre zarfında **Öksüz** Buğrahan büyüdü gelişti, genç bir delikanlı haline geldi. Önce dedesinden kalan bu boyu yüceltti ve gücünü arttırdı. Buğrahan'ın bir hedefi vardı, o da babasının intikamını almaktı. Amcası Bilge Kul Kağan Buğrahan'ın boyundaki yükselişi görüyor ve daha çok tedirgin oluyordu. Buğrahan'ın herhangi bir saldırı yapması demek kendi boyunun yıkılma tehlikesi demektir. Bunun üzerine amca Bilge Kul Kağan Buğrahan'a bir ittifak teklifi

sunmaya karar verdi. Bu teklif Buğrahan'ın kulağına geldi işte bu teklif intikamı almak için mükemmel bir fırsattı. Buğrahan hemen bu teklifi kabul etti ve amcasını kurultaya çağırdı. Aradan birkaç gün sonra amcası kurultaya gelmişti, amcasının yüzünde babasının öldüğü günkü surat ifadesi vardı kaşları yukarı kalkmıştı, gözlerinden okunan ifade de karşısındakini küçük görüp alaya aldığı belliydi aynı zamanda da dudaklarında gerçek olmayan bir tebessüm vardı. Amcası söze başladı "Babana ne kadar benziyorsun onun gibi cesaretli ve kudretlisin." İçinden de "Aynı onun gibi de saf" diye düşündü alaylı bir şekilde gülümsemeye devam ederken. Buğrahan adeta bu dediğini hissetmişti babasının ölüsü gözünün önüne gelmişti o anda intikam alma isteği ile yüreği yanıp tutuşuyordu. Buğrahan amcasına cevap vermeyerek direkt konuya girdi "Ne için gelmiştin ey Bilge Kul Kağan." Dedi. Amcası bu uzak tavra hiç aldırış etmeyerek konuya girdi "Boyum zayıf düşmüştür halkım sefalet içindedir, askerlerim güçten düşmüştür, atlarım koşmamaya ant içmiştir. Ben senden yardım dilerim, halkım için." Dedi. Buğrahan bu teklifi kabul etti. Amcası memnuniyet içinde ayrıldı boydan. Artık intikamı almak için plan vaktiydi. Buğrahan dediği gibi amcasının boya yiyecek ve asker yardımı sağladı. Amcası onu tuzağa düşürdüğüne sevinerek Buğrahan'ın boya haber gönderdi yardımı dolayısıyla bir av töreni düzenlemeye karar vermişti bunu da Buğrahan'a ilettiler. Buğrahan bu teklifi kabul etti artık intikam vakti yaklaşıyordu. Buğrahan yanında bazı kurultay üyeleri ile amcasının boya doğru yola koyuldu. Vardıklarında amcası bazı oğuz beyleri ateş başında oturmuş kopuz eşliğinde eğleniyorlardı. Amcası Buğrahan varınca onu çok güzel bir şekilde ağırladı yemekler ikram etti ama Buğrahan asla hiçbirini yemiyordu. Bu şekilde saat ilerledi oğuz beyleri kendilerine kurulan çadırlarda uyumaya geçtiler. Buğrahan'ın gözüne asla uyku girmiyordu çadırda oturdukça babasının ölüm anı aklına gelip duruyordu. Sabah olunca oğuz beyleri ava çıkmak için hazırlanmaya başladılar. Orman da herkes dağıldı ve avlanmaya başladı. Buğrahan ve amcası birlikte avlanmak istedikleri için ormanda at ile ilerliyorlardı. İkisi de hiç konuşmuyordu bu birazdan kopacak olan fırtınanın habercisiydi. Birinin gözünü hırs, diğerinin gözünü intikam alma isteği bürümüştü. Ormanın derinliklerine inmeye başladılar. En sonunda önerine bir ceylan çıktı amcası okunu attı ama isabet ettiremedi. Bu sırada ağaçlar içinden bir **kölik** Buğrahan'a göründü artık planını uygulamaya koymaya hazır. Buğrahan amcasına "haydi dönelim bugün avdan yana şansımız yok dedi." Geri dönüğe koyuldular. Amcası da artık kendi planını uygulamaya koyuyordu. Atı sanki daha yavaşmış gibi Buğrahan'ın arkasından gelmeye başladı. En sonunda bir düzlüğe çıktılar amcası kılıcını eline aldı ve durdu Buğrahan onun durduğunu fark edince o da durdu, arkasını döndü ve amcasını elinde kılıcı ona doğru hızlı bir şekilde geldiğini gördü. Amcası "artık buraya kadar **Öksüz** Buğrahan sende artık babanın yanına gidiyorsun." Buğrahan hızlı bir hamle ile kılıcını çekti ve onu durdurdu. İkisi de attan indi kılıçlarını çarpıştırdılar amcası Buğrahan'ın bacağına bir darbe yaptı Buğrahan yere düştü. Amcası kılıcını havaya kaldırmıştı tam bu an babasının ölümü aklına geldi Buğrahan'ın o sırada arkadan bir şey amcasının bacağına isabet etti amcası da yere düştü. Buğrahan var gücü ile ayağa kalktı ormanda gözükken **kölik** Buğrahan'ın askeriye. Buğrahan amcasına "abinin yanına gidiyorsun Bilge Kul Kağan." Dedi. Amcası "lütfen yapma ben yaptım sen yapma." Dedi. Diğer oğuz beyleri de toplanmıştı Buğrahan diğer oğuz beylerine sordu "beyler babamın kanını döken bu haine ne ceza vermelidir?" diye sordu. Oğuz beyleri Bilge Kul Kağan'ın boyunun elinden alınıp sürgün edilmesi kararı alındı. Artık bu boy **Öksüz** Buğrahan'ın boya oldu ve amcası çok uzaklara gönderildi.

ÖGSÜZ'ÜN HİKAYESİ

Bundan yıllar yıllar önce **bars** yılında bir **ogul** doğmuş. **Ogulun** adını Artuk koymuşlar. Artuk sekiz yaşında **ögsüz** kalmış. Artuk'u babasının çok yakın arkadaşlarından biri büyütmüş.

Aradan yıllar geçmiş, Artuk 17 yaşına gelmiş. Son derece **kanıg** yetenekli ve yakışıklı olan Artuk'un geleneğe göre artık kendisini ispatlaması gerekirmiş. Bunun için 17 yaşına gelen **ogullar** yanlarına özel bir **çiçeğin uruglarını** alıp dağa çıkarlarmış. **Urugu** bir yerden toprak alıp bir kesenin içine ekilir altı ay sonra **çiçek** büyüyünce şehre geri dönülmüş.

Gün gelmiş Artuk arkadaşlarıyla dağa çıkmak için hazırlanmaya başlamış. İhtiyacı olan şeyleri ve **çiçek uruglarını** torbasına yerleştirmiş. Sevdiklerinden helallik isteyip atıyla yola koyulmuş. Beş arkadaş 2 hafta yol gitmişler. Sonunda birkaç hafta kalabilecekleri uygun bir yer bulmuşlar. Artuk torbasından **urugları** çıkarıp bir keseye ekmiş. Sonra sulayıp korunaklı bir yere koymuş. Aradan aylar geçmiş. Yiyeceklerini avlanarak su ihtiyaçlarını da yakındaki dereден karşıyorlarmış. Birkaç kere yer değiştirmişler. Artık şehre geri dönmelerine 3 hafta kalmış. Bir haftayı daha dağda geçirecek sonrasında şehre dönmek için yola koyulacaklarmış.

Bir gün Artuk su getirmeye giderken bir ses duymuş. Önce bir hayvandır diye düşünerek yoluna devam etmiş. Başta ses durmuş gibi olmuş ama sonra birden çok yaklaşmaya başlamış. Artuk tam hançerini hazırlarken arkadan üç el koluna yapışmış. Daha Artuk ne olduğunu anlayamadan bayılmış. Geri ayıldığında ise kendini tuhaf ve eski bir kulübede bulmuş. Bir süre sonra içeri bir adam girmiş. Birkaç dakika Artuk'u gözlemlemiş sonra konuşmaya başlamış:

- Kimsiniz? Neden buradasınız?
- Adım Artuk. Şehirden geliyorum. Neredeyim?
- Küçük bir köydesiniz. Neresi olduğunu söyleyemeyeceğim. Şehirden uzakta, korunaklı bir yer. Hala neden burada olduğunuzu söylemediniz?
- Aile geleneği gereği altı ay dağda geçirmemiz gerekiyor. Biz de korunaklı bir yer bulunca kalmaya karar verdik. Üç gün sonra şehre geri dönüyoruz. Beni neden kaçırdınız?
- Burası şehirlilerden gizlediğimiz bir yer. Başta hemen gidersiniz zannettik ama öyle olmadı. Bizim için tehdit oluşturmaya başladınız. Beşinize birden saldırmak istemedik. Niyetinizi bilmiyorduk. Siz de gruptan ayrılınca... eh, buradasınız işte.
- Niyetimizi söyledim. Size zararımız yok artık arkadaşlarımla yanına dönmek istiyorum.
- Üzgünüm. Artık burayı ve bizi biliyorsunuz. Sizi geri bırakamayız.
- Ama gitmem lazım. Anlamıyorsunuz.

- Hayır, siz anlamıyorsunuz. Böyle bir yerin var olduğu duyulmamalı. Seçim yapmak zorundasınız. Ya bizden biri olup hayatınızda olmadığınız kadar mutlu bir hayat yaşayacaksınız ya da cumartesi günü törende ateşe atılacaksınız.
- Söz veriyorum kimseye bahsetmeyeceğim. Sadece beni bırakın.
- Olmaz seçim sizin. Bugün gece yarısına kadar zamanınız var. dedi ve Artuk daha ağızını açmadan çıkıp gitti.

Artuk çok acıkmıştı. Büyük ihtimalle saatlerdir bayılmış halde yatıyordu. Arkadaşları çoktan aramaya başlamış olmalıydı. Seçimi belliydi. Kaçmak. Ama nasıl yapacaktı. Kapıda biri duruyordu. Nerede olduğunu bile bilmiyordu. Köyün kaç kişi olduğunu bilmiyordu. Kulübenin küçük bir penceresi vardı. En azından fikir sahibi olmak için dışarıya göz attı. Çok büyük ve kalabalık bir yere benzemiyordu. Büyük ihtimalle kaçması zor olmayacaktı. Şimdi kaçamazdı. Birileri çok rahat fark ederdi. Karanlık olmasını beklemeliydi. Kulübe tahtadandı. Arka taraf ormanlık gibiydi. Orayı farketmeden kırırsa kolayca çıkabilirdi. İşe koyuldu. Bir taraftan birileri gelecek diye tetikteydi. Hançeri yoktu. O baygınken almış olmalıydılar. Yapabileceği tek şey duvara tekme atarak kırmaktı. Ama çok ses çıkacaktı. Sonra birden duvarın kenarında bir çıkıntı far etti. Ahşaplardan biri yerinden oynamıştı. Onu kolayca çekip çıkarabilirdi. Birazcık havanın kararmasını bekledi.

Aradan birkaç saat geçti. O sırada bir kız ona yemek getirdi. Ama Artuk aç olmasına rağmen yemedi. Sonunda hava kararmıştı. Şimdi harekete geçme zamanıydı. Pencereden dışarı göz attı. Kimse görünmüyordu. Kapıdaki adam yemek yiyor gibiydi. Yapması gereken ses çıkarmadan tahtaları sökmektir. Önce eliyle zaten gevşemiş olanı çıkarttı. Sonra sırayla birkaç tane daha. Artık delik geçebileceği kadar büyümüşü. Yavaşça kulübeden çıktı. Hızlıca ağaçlığa daldı. Tam çok kolay olduğunu düşünmeye başlamıştı ki arkadan bir köpek sesi geldi. Arkasına dönüp baktı. Bir **barak** vardı arkasında. Hızla koşmaya başladı. Köpeğe birkaç adam katıldı. Kaçtığını fark etmişlerdi. Ama Artuk çok hızlı koşuyordu. Sonra birden yoldan saptı ve çalılığa saklandı. Adamlar Artuk'un izini kaybetti. **Barak** birden yok olmuştu. Şanslıydı. Yarım saat kadar bekledi. Adamların sesleri gelmez oldu. Koskocaman ormanda korumasız ve tek başınaydı. Yürümeye başladı. 2 saat kadar yürüdükten sonra at sesleri duydu. Önce tedirgin olup saklanmaya karar verdi. Gelen her kimse daha çok yaklaşıyorlardı. Sonra birden insanlar konuşmaya başladı. Bunlar arkadaşlarıydı. Hemen yanlarına koştu.

Artuk su almaya gideli aradan iki gün geçmişti. Saatler geçmesine rağmen geri dönmeyince arkadaşları toplanıp aramaya koyulmuştu. Ne olur ne olmaz kaldıkları yerden çok uzaklaşmamışlardı. Artuk atına bindi ve yola koyuldular. O sırada başından geçenleri anlattı. 2 saat kadar gittikten sonra bir yerde dinlendiler, yemek yediler. Sonra da artık büyümüş olan **çiçeklerini** alıp şehre doğru yola koyuldular.